

е пратила ябълката на Павлин? Хиляди езма забелязани неща, бегли, случайни
сега изведнъж пропълзваха и ставаха грозни чудовища, озвбени, ехидно
ухилени: наистина, тя бе танкувала три пъти наред с Павлин по време на
недавните сватбени тържества, а щомко пъти вечер, уморен от държавния съв
свѣт той се бе връщал в покоите на вилисѣта и ги бе заварвал там два
мата да свирят, да четат, усмихнати и щастливи...

Боже Исусе Христе отдалечи от мене тия зли мисли, възвърни ми светлата неполатима вяра в Атеанаис. Какъв би станал животът ми без тази вяра в доброто, истината, любовта? Теодоси навлизаше от царството на Божията правда и красота в царството на мрака и тревогата, на умразата и лъжата....

Но стига с лъжата!

Той внезапно прекъсна започнатата си мисъл за нарастналата мощ на
хуните и каза:

- А хубава ли беше ябълката, хареса ли ти? Дали неговите ябълки не са
прекрасни както беше прекрасна за вид бе такава и отвътре?

Какво прозвуча твй чело, едва забележимо, ала безкрайно опасно в спо-
койния и равен глас на Теодоси? Все твй ласкаво бе отправен погледа му
в незначителна възхита към любимата жена, то не се ли таеше смъртна, заплаха
в твй сининиски западници сини коси?

Тя обичаше Теодоси повече от всичко на света и за него би дала живота си, защото животът и не би умал никаква смисъл без него... Но как ярко заблестяваше светът когато усмивката на Павлин озаряваше и най-мрачния ден... Как сърцето забиваше по-силно когато чуеше музиката на гласа му, който палеше като пламък... А можеби това беше грях?

Опасни и лукави са мрежите на Злия.

Колко тънка е преградата между Рая и Ада.

Сякаш чужди глас излезе, през устата на Атинаис:

- Да. Прекрасна беше.

-Делается ли из него? И на вкус?

- Да.

Защо излъга? Дали за да не огорчи любимия съпруг, че не е оценила добре дара му или защото дълбоко в нея тлееше некарачено съзнание за вина, което можеби едва сега, за пръв път я прекосяваше с ослепителен блясък. Само като поетеса и василиса ли я боготвореше Павлин?

Все тъй спокоен и ласкав прозвуча гласът на Теодоси:

- Цялата ли я изяде?

-Да.

Сякаш цялата вселена се срина пред нозете на императора.

Слънцето угасна. Всичко, което до тогава бе давало смисъл на живота му бе, само пепел и развалини.

Любовь, истина, дружба, верность, красота, поэзия, благочестие...

Лъжа, огромна лъжа. Всичко бе лъжа... Значи винаги е лъгала, за всичко е